

289

ΚΩΝΣΤ. ΧΙΩΛΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΤΣΙΜΠΑ

Είναι εις τὴν ζωὴν στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐκπλήρωσις ἐνὸς χρέους δὲν ὑπαγορεύεται ὑπὸ τινος συμβατικῶς καθιερωμένης συνηθείας οὔτε ἀποτελεῖ τήρησιν ἀπλοῦ τινος τύπου, ἀλλ' ἀπορρέει ἀπὸ τινος συνειδητῆς ὑποχρέωσεως πρὸς ἐπιτέλεσιν βαθύτατα αἰσθητοῦ ἐπιτακτικοῦ καθήκοντος.

Τοιαύτη δὲ συνειδητὴ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη παρώρμησε καὶ ἡμᾶς, ὅπως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τετραετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (24 Μαρτίου 1978) τιμῆσωμεν τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τῆς Ἀλιστράτης τέκνου, ἀοιδίμου ἱατροῦ Νικολάου Κ. Τσίμπα.

Διότι ὁ Νικόλαος Κ. Τσίμπας δὲν ἦτο ἀπλῶς ἰσχυρὰ προσωπικότης καὶ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τέκνων τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν μεγάλων προσωπικῶν ἀρετῶν των καὶ τῆς ἐκπληκτικῶς πολυμεροῦς αὐτῶν δράσεως ἀνύψωσαν καὶ ἐλάμπρυναν τὸ ὄνομα τῆς γενετείρας καὶ πέραν αὐτοῦ ὅλον τὸν νομὸν τῶν Σερρῶν, ἀλλὰ ὑπῆρξε καὶ τι ἄλλο πολὺ ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον τούτου· ὑπῆρξεν ὑπέροχον σύμβολον καὶ ἐνσάρκωσις μιᾶς τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπιστικῶν ἀρετῶν· ὑπῆρξεν ἡ προσωποποίησης τῆς ἰδέας τῆς φιλαλληλίας, τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ, τῆς αὐταπαρνήσεως.

Ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν ὑπερόχων ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ φλέγονται ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου πόθου, ὅπως δι' ὅλων τῶν ὑλικῶν, τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων των ταχθῶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γενικοῦ ἀγαθοῦ.

Εἰς τὴν τάξιν, λοιπόν, τῶν εὐγενῶν ἀλτρουιστῶν ἀνῆκεν ὁ πρό τετραετίας ἐγκαταλείψας τὸν πρόσκαιρον κόσμον καὶ ἐκδημήσας εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν τῇ Ἀλιστράτῃ τῶν Σερρῶν τὴν 7ην Ἰουλίου 1904. Διανύσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὸ Γυμνάσιον τῶν Σερρῶν ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἵνα σπουδάσῃ τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνην.

Ἀξιωθεὶς τοῦ πτυχίου τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς ὑπηρέτησεν ὡς τακτικὸς βοηθὸς εἰς τὴν Α' Πανεπιστημιακὴν Χειρουργικὴν Κλινικὴν Ἀθηνῶν παρὰ τῷ περιωνύμῳ καθηγητῇ Μαρίνῳ Γερουλάνῳ, εἶτα δὲ ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς διετέλεσεν ἐπιμελητῆς τῆς αὐτῆς Κλινικῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΜΠΑΣ

ὁ ἑξάϊρετος χειρουργὸς καὶ ἀνθρωπιστὴς

Μεθ' ὃ, ἀρχομένου τοῦ ἔτους 1946, λαβὼν ἤδη καὶ τὴν εἰδικότητα τοῦ χειρουργοῦ ἱατροῦ, ἀπεχώρησε τῆς θέσεως τοῦ ἐπιμελητοῦ, κατόπιν ὑποβολῆς παραιτήσεως.

Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι οὗτος κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ πτυχίου του (1930) μέχρι τῆς παραιτήσεώς του ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐπιμελητοῦ (1946) παρουσίασε καὶ ἔργον συγγραφικόν, συνιστάμενον εἰς ἐπιστημονικὰς ἱατρικὰς πραγματείας, δημοσιευθείσας εἰς τὰ ἀξιολογώτατα τῶν ἱατρικῶν περιοδικῶν.

Μνημονευτέον δ' ἔτι ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα, διψῶν εὐρυτέρας ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως, ἐπέδιωξε χορήγησιν ὑποτροφίας πρὸς μετάβασιν εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀλλ' ὑπὸ τὰς τότε διεθνεῖς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς συνθήκας καὶ τὸν ἀκολουθήσαντα παγκόσμιον πόλεμον ἡ εὐγενῆς τοῦ ἀνδρὸς ἐπιδίωξις ἔμεινε ἀνεκπλήρωτος.

Αὕτη ἐξεπληρώθη βραδύτερον, ὅτε οὗτος μετέβη εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἐνθα παρέμεινε ἐπὶ διετίαν (1947 — 1949) παρακολουθῶν χειρουργικὴν εἰς τὸ Ὀρθοπαιδικὸν Νοσοκομεῖον τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ εἰς τὸ Ἱατρικὸν Κέντρον τῆς αὐτῆς πόλεως.

Ἐπιστρατευθεὶς κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον (1940 — 1941) ὑπηρέτησε καθ' ὅλην τὴν ἐμπόλεμον περίοδον ὡς εἰδικὸς χειρουργὸς εἰς τὸ 7ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἔχων τὸν βαθμὸν τοῦ ἐφέδρου Ἀνθυπιάτρου.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς δὲν ἠδράνησε ἀντιθέτως ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τῆς Ἀνωτάτης Ἐπιτροπῆς Μακεδόνων — Θρακῶν μεγίστας προσήνεγκεν ὑπηρεσίας, μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας μετέσχε ἀπασῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Δ.Ε.Σ., τοῦ Ε.Ε.Σ., τῆς UNRA, τῆς ΕΜ — ΕΛ καὶ λοιπῶν ὀργανωθεισῶν ὑγειονομικῶν ἀποστολῶν εἰς Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Πρὸ πάντων ὁμῶς ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς, ὁ ὀργανωτὴς καὶ ὁ ἐμψυχωτὴς τῆς κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1944 μεγάλης ὑγειονομικῆς ἀποστολῆς εἰς Ἀνατ. Μακεδονίαν καὶ Δυτ. Θράκην.

Θεωρῶν δὲ χρέος, ὅπως ἀφιέρωσι μέρος τῶν δυνάμεών του εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν γενικωτέρων ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ καὶ διακαίόμενος ὑπὸ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὸν πολυπαθῆ πληθυσμὸν τοῦ γείτονος νομοῦ Δράμας, κατῆλθεν εἰς τὸν πολιτικὸν στίβον. Περιληφθεὶς δὲ εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ κόμματος τῆς Ε.Ρ.Ε. καὶ ἐκλεγείς κατὰ τὴν περίοδον 1961 — 1963 βουλευτῆς, συνέβαλεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν προώθησιν καὶ ἐπίλυσιν ὀξέων προβλημάτων τοῦ νομοῦ.

Διὰ τὴν ἐπὶ μακρὰ ἔτη εὐεργετικὴν ἐπιστημονικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἔθνικὴν αὐτοῦ δράσιν ἠξιώθη πλείστων ἐπαίνων καὶ τιμητικῶν διακρι-

σεων, ἀλλ' οὗτος ἐφιλοδόξησε μόνην τὴν συγκίνησιν τὴν γεννωμένην ἐκ τῆς ἐπὶ εὐγνωμονούντων προσώπων ἐζωγραφισμένης χαρᾶς διὰ τὸ ζῆν ἐν ὑγείᾳ.

Ὅθεν καὶ βαθυτάτη ὑπῆρξεν ἡ λύπη πάντων, ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν αἰμίμηστον ἰατρόν, καὶ ἀνέκφραστος ἡ ὀδύνη τῶν συμπατριωτῶν του ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου του, οἱ ὅποιοι πανδήμως ἐκήδευσαν αὐτὸν ἐν Ἀλιστράτῃ τὴν 25ην Μαρτίου 1978.

Διότι εἶχεν ἐκλείψει ὁ διαπρεπέστατος ἐπιστήμων —ὁ ἀκάματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεράπων— ὁ προθύμως καὶ ἀφιλοκερδῶς παρέχων τὴν ἰατρικὴν του βοήθειαν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὅθεν ἠκούετο ἡ κραυγὴ τοῦ πάσχοντος καὶ τοῦ ἐνδεοῦς —ὁ φλογερὸς φιλόπατρις —ὁ χρηστὸς καὶ σεμνὸς πολιτευτὴς — ὁ ἄμεμπτος καὶ ἀπέριτος εἰς τὸ ἦθος — ὁ πάντοτε εὐπροσῆγορος — ὁ ἀνυποκρίτως ἀγαθὸς — ὁ Νικόλαος Κ. Τσίμπας ὁ καταλιπὼν ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῶν ἀρετῶν του καὶ ἐπιβεβαιώσας τὸ τοῦ Μενάνδρου : « Ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ ».